

L'INDI ERRANT QUE DUGUÉ LA TARDOR

I això era en el temps de les llegendes, quan, en un lloc lluny d'aquí, hi visqué l'Indi Errant.

Sempre anava i venia segons el seu rampell i tothom, en veure'l tornar, es delia per escoltar noves i contalles d'altres llocs i d'altres gents.

Però va passar que un dia no se'l volgueren creure per molt que digués. Això va ser quan va explicar que, a les llunyanes terres del nord, de clima més suau, les fulles dels arbres no sempre eren verdes, que en un temps donat - deia - començaven a esgrogueir-se, esdevenien rogenques i, més tard semblava que algú hagués vessat pel paisatge una immensa gerra de mel. Llavors, no trigava a arribar la neu, o bé començava a ploure i l'aigua queia i queia sense aturador, fins que dels borrons dels arbres en naixien petites fulles, d'un verd esclatant.

I és que en aquell temps, i en aquell indret, la gent no havia vist mai fulles de color de tardor.

Quan el Gran Senyor del Fred començava a fumar amb la seva pipa de gel, arbres i matolls encara eren verds, i ell fumava i fumava i el fum s'anava enlairant i el cel s'emplenava de nuvolots grisos i atapeïts.

Llavors, se sentia el xiulet dels vents gelats que arribaven i, de cop i volta, el mal temps s'ensenyoria d'aquell racó de món.

Les fulles, verdes i tendres, eren despreses i arrossegades lluny. L'herba, era amagada per la neu. El riu, cobert pel glaç. Els indis havien de vestir-se amb pells i no podien deixar d'atiar el caliu per protegir-se del fred del llarg hivern.

